

Dierenarts Erik Jan zit al veertig jaar in het vak

Gepensioneerd dierenarts Erik Jan Tjalsma loopt nog geregeld binnen bij Dierenkliniek Emmeloord. Niet omdat hij na veertig jaar het werk niet kan loslaten, maar omdat de kliniek hem nodig heeft. “Het leek me heerlijk om niets meer te doen, maar afgelopen zomer viel ik vaak in voor collega’s. Bovendien werk ik nog een halve dag per maand als dermatologisch specialist”, vertelt hij. “Het blijft mooi als het dier na behandeling geneest en de eigenaar weer tevreden is.”

EEN DIER BETER MAKEN

Op de basisschool wist Erik Jan al dat hij diergeneeskunde wilde studeren. “Mijn grootvader was veearts. Toen hij overleed, kreeg ik van mijn oma zijn studieboeken. Die fascineerden me. Ik wilde begrijpen hoe een dier in elkaar zit, waarom het ziek wordt, en hoe je het beter kunt maken.” Honderden dieren stonden door de jaren heen

Officieel is hij met pensioen, toch is Erik Jan Tjalsma (68) nog geregeld bij Dierenkliniek Emmeloord te vinden. Een dier behandelen en genezen vindt hij het mooiste wat er is. Nu hij meer tijd heeft, wijdt hij zich met passie aan het schrijven van boeken over de geschiedenis van zijn vak.

‘EEN STINKDIER OP HET SPREEKUUR VERGEET IK NOOIT MEER’

op zijn behandeltafel. Er waren heel wat bijzondere momenten: een stinkdier op het spreekuur of een hond met een paperclip in zijn neus - vermoedelijk door een kind ingebracht. “Dat soort gekke dingen onthoud je”, zegt Erik Jan. “Maar ook de emotionele momenten. Tegenwoordig is een huisdier echt een gezinslid. Euthanasie kan voor eigenaren heel ingrijpend zijn.”

HET VAK VERANDERDE

Door de jaren heen zag hij zijn vak veranderen. “Eigenaren zijn mondiger geworden, komen soms gewapend met een *Google*-diagnose de spreekkamer binnen. Jonge dierenartsen zijn bang fouten te maken, want kritiek belandt al snel op sociale media. Daarbij wil de één alles uit de kast halen om een dier te redden, terwijl de ander behandelingen stopt. Geld speelt een belangrijke rol. Daar moet je goed over kunnen praten met de eigenaar.”

Ook de diergeneeskunde ontwikkelde zich, met echo’s, MRI’s en nieuwe behandelmethodes voor tumoren. “Er kan veel meer, maar de vraag is: moet je dat altijd willen bij een dier?”

MEER TIJD

Nu hij met pensioen is, heeft hij meer tijd voor zijn andere passie: de geschiedenis van de diergeneeskunde. Hij is eindredacteur bij het Veterinair Historisch Genootschap, werkte mee aan de ‘Canon van de Diergeneeskunde’ en was mede-auteur van ‘Leven en werk van Gerrit de Hoog (1784-1812)’, de eerste gepromoveerde veearts van

Nederland. Vorig jaar schreef hij ‘Veeartsen van Vroeger’, waarin hij honderd bijzondere dierenartsen portretteerde. “Daar zit bijvoorbeeld de uitvinder

‘Euthanasie van een huisdier kan heel ingrijpend zijn’

van het verdovingsgeweer voor wilde dieren bij.” Een boek over zijn eigen loopbaan ziet hij niet zitten. “Een gewone dierenarts die veertig jaar in het vak zit, dat is leuk, maar niet bijzonder.” ■